

Nemška riviera

Obisk morskih krajev na severu Nemčije priporočamo v toplejših mesecih, saj je sicer ta del Planeta siv in turoben kraj. Zime so ostre, mrzli veter, ki pridivja z Baltika, pa reže do kosti. Spomladi se pokrajina odene v čudovite odtenke zelene, polja valovijo, mesteca, ki jih je ob poti neskončno mnogo, pa kar vabijo, da jih obiščemo. Da avtodomarje povsod pozdravijo urejena postajališča, je le še češnjica na vrhu torte.

Ideja, raje ji recimo obljuba, o obisku severnonemške »riviere« je bila, preden smo jo uresničili, stara kar nekaj let. Tu v majhni vasici severno od Volkswagnove »prestolnice« Wolfsburg med polji oljčne repice in špargljev domujeta Detlef in Sabine, človeka, ki sta »kriva«, da smo se nekoč okužili z virusom avtodomarstva. Ker obljuba dela dolg in ker se nikakor ne spodobi, da bi v nedogled ponavljali obrabljeno frazo »nekoč pa pridemo«, smo se nekega aprilskega popoldneva odlepili od prestolnice in zavili proti severu.

Dve poti do cilja

Do skrajnega severa Nemčije je daleč. Iz slovenske prestolnice do Hamburga, pristaniškega vlemesta ob reki Labi (nemško Elbe), je slabih 1200 kilometrov. Čeprav skoraj vso razdaljo prevozimo po avtocesti, bo za večino voznikov pot prevelik zalogaj, da bi jo prevozili v enem dnevu.

Do Münchna, le redki vedo, da ga Slovenci že stoletja imenujemo Monakovo, je po dolgočasnih avstrijskih avtocestah z množico predorov in hitrostnih omejitev zaradi nespametne gradnje v preteklosti slabih 400 kilometrov. Tu zavijemo proti severu, proti Nürnbergu. Tu se pot razcepi. Če se vam mudi, potem izberite najkrajšo pot, ki do Hamburga pelje mimo Erlangna, Kassla in Göttingena. Idealni vmesni cilj je srednjeveški Rothenburg ob der Tauber, kjer avtodomarje pričakujeta kar dve postajališči, mestece pa je s Slovenijo močno povezano, saj je tu deloval Primož Trubar.

Mi smo, ker smo mimogrede obiskali še prijatelje, ki živijo v okolici Wolfsburga, izbrali daljšo, ki poteka preko ozemlja bivše Nemške demokratične republike. Po Detlefovem priporočilu, kjer je hvalil novozgrajene odseke avtocest, smo severno od Bayreutha, Wagnerjevega mesta, kjer vsako leto poteka znameniti festival, prestopili nekoč mogočno mejo in pohiteli do Leipziga. Tu smo po prevoženih 840-ih kilometrih ugasnili »mašinc« in utrujeni zaspali.

Veliko avtodomarjev na poti naredi napako in si kraj za počitek poišče na hrupnih avtocestnih postajališčih, kjer pa poleg hrupa nanje preži mnogo bolj zoprna reč: vlomi. Zato vam (ponovno ...) na srce polagam, da, preden vas premaga utrujenost, poiščete varen kraj za spanje. Če v bližini ni urejenega postajališča za avtodome ali kampa, zavijte s prometnice na podeželje, v vasi ali pa parkirajte pred kakšnim večjim nakupovalnim centrom, saj so parkirišča praviloma varovana oziroma

nadzorovana. Mi smo tako za počitek izbrali parkirišče pred Ikeo v Lepzigu. Bolj romantičnega prostora nam sredi noči ni uspelo najti ...

Prisrčno snidenje

Ker smo znani zaspanci, smo šele malo pred enajsto pripravljene na vzlet in v nekaj urah prevozimo še preostanek poti. Vzhodnonemške avtoceste so novejšje od »zahodnih«, a zaradi načina gradnje, vozišče ima grobo površino, dosti bolj hrupne. Pokrajina je gričevnata, vidi se ji zapuščina prejšnjega režima. In polna je vetrnic. Na desetine jih je, kaj desetine, stotine. Kot kaže, naravovarstveniki tu nimajo posebnega vpliva ali pa se zavedajo, da je treba za napredek kdaj tudi zamižati na eno oko. Malo pred Wolfsburgom prestopimo bivšo mejo, kjer so še vedno ostanki »mogočnih« obrambnih stolpov in zidu. Vzhodnonemški režim, ki se je, tako kot večina totalitarnih režimov, vrsto let hranil z okrutnostjo in preganjavico, je vzdolž meje postavil ograjo in ob njej opazovalnice, da ljudje ne bi mogli prečkati meje. Na reki Labi so celo razstrelili večino mostov. Vse samo zato, da državljani ne bi bežali na Zahod.

Zadnji kos poti zapustimo avtocesto. Mesto Wolfsburg je bilo, preden so v njem konec tridesetih let prejšnjega stoletja odprli tovarno Volkswagen, zaspan podeželski kraj Fallersleben. Ko so 1. julija 1938 položili temeljni kamen za novo tovarno, so mimogrede ustanovili še mesto, ki se je sprva imenovalo Stadt des KdF-wagens bei Fallersleben. Tu naj bi prebivali delavci tovarne, mesto pa je tik pred koncem vojne prevzelo ime bližnjega gradu (nedvomno se ime Wolfsburg sliši mnogo imenitneje kot prej omenjena skovanka, ki pravzaprav pomeni »Mesto vozila Kdf pri Fallerslebnu«) in se leta 1972 vpisalo med večja mesta s preko 100 tisoč prebivalci. Da jih veliko dela v uspešni tovarni sredi mesta, pač ni potrebno poudarjati. Tudi sicer je največja zanimivost mesta, ki mu tako kot modernim slovenskim mestom tipa Velenje ali Nova Gorica primanjkuje patine, Autostadt, eden največjih muzejev avtomobilizma, ki so ga odprli leta 2000. Tu si lahko obiskovalec podrobno ogleda svetovno zgodovino od »plahih« začetkov konec devetnajstega stoletja pa vse do danes, saj je muzejska zbirka zelo obsežna. Ljubitelji znamke Volkswagen, ki jih je na sončni strani Alp zagotovo veliko, in vsi, ki jih zanima vrhunska tehnologija, pa si lahko z vlakcem ogledajo proizvodnjo v tovarni.

Dovolj o Wolfsburgu, ne nazadnje je naš cilj morje. Po slikoviti pokrajini, kjer se polja izmenjujejo z gozdovi, prispemo do prijateljev, ki so nam pred hišo pripravili celo PZA, miza pa se je šibila pod težo lokalnih dobrot.

Srednjeveški Lüneburg

Naslednji dan skupaj odrinemo proti morju. Pokrajina, Lüneburger Heide se imenuje, je simpatična, cesta se vije ob rečnem kanalu, ki povezuje reko Labo z omrežjem kanalov. Ravna pokrajina je omogočila prebivalcem zanimivo obliko preživljanja prostega časa: potepanja z ladjicami po kanalih, ob katerih so nanizana mesteca. Okrog nas se raztezajo polja, pa gozdovi in spet polja.

Kmalu smo v Lüneburgu. Obcestna tabla obljublja »lepo zgodovinsko jedro«, torej nam ne preostane drugega, kot da parkiramo na lepo urejenem PZA, oddaljenem par minut hoje do središča. Zasedemo zadnji dve prosti mesti in se odpravimo med ozke uličice.

Mestece ima bogato zgodovino, saj je bilo del hanzeatske zveze, ki je v srednjem veku združevala trgovske cehe in vzpostavila nekakšen trgovski monopol na področju Severne Evrope. Zveza je poskrbela za razcvet trgovine in poskrbela, da so se z rek in morij umaknili pirati. Večji hanzeatski mesti v bližini sta Bremen in Hamburg. Hiše so tipične severnonemške, večina trgovinic je na nedeljsko jutro odprtih, veliko je turistov. Ženske navdušijo vrtnice, ki jih danes delijo v čast TV seriji, ki jo snemajo v mestu, moške pa presune pogled na stari žerjav na »človeški« pogon, ki stoji ob nekdanjem pristanišču že od pamtiveka. No, vsaj tako se zdi ob pogledu na lepo ohranjen objekt, ki so ga postavili leta 1797. A je na njegovem mestu prvi žerjav stal že daljnega leta 1330, kar priča o gospodarski razvitosti mesta. Kot pravi spremni napis, so največji tovor, angleško parno lokomotivo, pretovorili poleti 1840. Kar 38 krepkih »dedcev« je bilo potrebnih, da so na kopno spravili skoraj deset ton težko Angležinjo, ki je kasneje vozila na novozgrajeni železniški progi med Hamburgom in Hannovrom.

Polnih glav tehnike in zgodovine sedemo v enega prijetnih lokalov prav ob vodi in si privoščimo počitek.

Letoviški Cuxhaven

Pozno popoldne se poslovimo od srednjeveškega bisera in se usmerimo proti zahodu. Mimogrede preverimo ponudbo trgovine s karavaning opremo v Winsnu in proti večeru dosežemo cilj – Cuxhaven, letoviško mesto ob severnem morju.

Izberemo PZA, ki je najbližji središču. Prvo vrsto lahko tu kar pozabiš, med morjem in zaledjem je namreč visok nasip, ki varuje ravnico pred viharnim morjem.

Hitro parkiramo, moška odhitiva plačat parkirnino in »Kur-takso«, ki je nekaj podobnega kot naša »osovražena« turistična taksa. Med čakanjem na papirje me zadane galebji izstrelek in podjetni Nemci mi takoj razložijo, da to prinese 10 let sreče. Nesmejani naju povabijo na pивce, pa potem še eno ... Če mi je galeb resnično naklonil srečno dekada, bom lahko potrdil šele konec desetletja, a z gotovostjo lahko zatrdim, da mi je dogodek, kljub brisanju projektila, polepšal dan.

Pred spanjem pohitimo na vrh nasipa in uživamo v razgledu na obalne plitvine, otok Neuwerk in svetilnik Kugelbake, ki že nekaj stoletij kaže pot ladjam v hamburško pristanišče. Kugelbake je lesena konstrukcija, ki se dviga dobrih 30 metrov visoko. Zadnjič so jo prenovili oziroma zgradili na novo konec 19. stoletja in od takrat služi svojemu namenu. Opazovalcu, navajenemu kovinskih ali zidanih svetilnikov, se zdi leseni Kugelbake zagotovo nekaj posebnega. Saj to tudi je – tako je od leta 1924 celo v mestnem grbu.

Ob morju pelje kolesarska pot v obe smeri – proti mestu in na deželo. Mi izberemo prvo. Ker je kolesarska pot speljana ob morju, je v zraku tisti tipični vonj, ki človeka navda z radostjo do življenja. Še močneje pritisnemo na pedala in kmalu smo v

središču mesteca. Na levi, pred pristaniščem, je semafor, ki kaže ladjam jakost in smer vetra. Nadvse zanimiva naprava je bila postavljena leta 1884, torej dolgo pred digitalno dobo, in natančno prikazuje jakosti vetra na bližnjih otokih Borkum in Hegoland, mimo katerih morajo na poti na odprto morje pluti ladje. Princip delovanja je nadvse preprost, zahvaljujoč velikemu »prikazovalniku« pa viden tudi z mimovozečih ladij. Prikazane vrednosti se dnevno ročno posodobijo. Popolnoma zraven je ploščad poimenovana »Alte Liebe« (stara ljubezen), od koder so ženičke mornarjev slednjim še zadnjič pomahale v slovo pred odhodom na dolgo plovbo. Kdor misli, tudi sam sem bil med njimi, da je ime povezano z ljubeznijo in podobnimi romantičnimi asociacijami, se moti. Alte Liebe izhaja iz »Oliv«, kar je bila okrajšava za ladjo Olivia, ki je bila, odslužena od dolgoletne plovbe, ena prvih potopljena in uporabljena kot valobran pred vhomom v hamburško pristanišče oziroma plovno pot do njega. Prišleki so namreč mislili, da prebivalci Cuxhavna (ti govorijo tako imenovano Platt nemščino) tako izgovarjajo besedi Alte Liebe. Hecno, mar ne? ...

Cuxhaven je prijetno letoviško mestece, kjer je za kolesarje izjemno dobro poskrbljeno, pred glavno ulico, zaprto za promet, je celo veliko »parkirišče« za kolesa. Da je središče en sam nakupovalni center z množico trgovin, pa je najbrž jasno vsakomur ...

Popoldne si privoščimo malce počitka, Detlef in Sabine pa se odpravita na sprehod po morskem dnu. Kdor je že bil na obisku v krajih z mivkasto obalo (na primer v bližnjem Gradežu), ve, da ob oseki ostane ravno dno, ki je, če vas hoja po mulju in blatu, ko se vam udara do gležnjev in še čez, ne moti, pripravno za sprehod. Nemci temu »športu« pravijo Wattwanderung, zadeva pa je tako množična, da ob nastopu plime ljudi pozivajo k vrnitvi kar s sirenam.

Veseljaški Vatertag v Boltenhagnu

Boltenhagen je priljubljeno letovišče s približno petkilometrov dolgo mivkasto plažo, plitvim morjem in značilnimi »štrandkorbi«. Turizem ima tu več kot dvestoletno zgodovino in res je za goste lepo poskrbljeno. Kolesarske poti, čiste plaže, ogromno hotelčičev, postajališč za avtodome in velik kamp.

Ustalimo na PZA »Wohnmobil Park«, kjer kraljujemo na velikem travniku, v bližini je moderen sanitarni objekt (s tuši na žetone). Za vsak avtodom je predviden, doplačljiv, elektro priključek. Hitro se udobno namestimo in odpravimo na približno pol kilometra oddaljeno plažo. Tudi tu je med zaledjem in obalo nasip, za njim sta gozdček in cesta. S tem se varujejo pred neurji, ki pridrvijo čez Baltik.

Plaža je mivkasta, dolga, morje temno, podobno mlečni kavi. Na plaži kraljujejo »štrandkorbi« – značilne košare za dve osebi, ki služijo kot zaščita pred vetrom in ležalnik obenem. V Bremnu smo v eni največjih trgovin s karavaning opremo »deluxe« izvedbo videli za konkretnih 1300 ojev. Tu se jih da najeti, mi pa se, navajeni poležavanja »pri tleh«, raje zavalimo na brisačo. Otroka skačeta po vodi,

psička Tita uživa v hladni kopeli, božajo nas topli sončni žarki. Idilo moti edino hladen veter, ki veje z morja. Čeprav je že maj, mrzli severnik hladi ozračje. Okolica je zaradi ravnine odlična za kolesarjenje, v bližnjem Klützu stoji mlin, v katerem danes domuje restavracija. Sicer pa je mestece bolj zaspane sorte, večeri so mirni. Kdor na potepih išče hrup in gnečo, se bo pač peljal mimo. Mi smo imeli srečo in Boltenhagen obiskali ravno v času prireditve Vatertag, ko celo mesto praznuje – mladi z vozički polnimi piva, starejši malo bolj sofisticirano – s konjsko vprego in v frakih. Praznik Vatertag (tudi Herrentag oziroma Männertag) Nemci praznujejo 40. dan po veliki noči, začetki praznovanja pa segajo v konec 19. stoletja, ko v Berlinu pričeli s praznovanjem sprejema mladcev v svet moških, z vsemi dobrimi in slabimi platmi vred. Slovenci podobnega praznika ne poznamo, po veseljačenju mu je še najbolj podobna fantovščina. No, šalo na stran, prav zaradi praznika se je ozračje v mestu segrelo skoraj do vrelišča, umirjenost je, zahvaljujoč nekaj dela prostih dni, izginila. V mestecu ostanemo nekaj dni in si ob odhodu obljubimo, da se sem še vrnemo.

Vzhodnonemški »Disneyland«

Po dolgočasni, močno degradirani, pokrajini prispemo v Schwerin, ki smo si ga ob vrnitvi izbrali za vmesni cilj, saj je bojda pravljичno lepo mesto. Predmestje spominja na Varšavo in podobne »železnozavesne« metropole, zgodovinski center pa je zgledno obnovljen in resnično pravljičen. No, podnaslov nekoliko zavaja, saj ne gre za zabavišni park, govora je o gradu Schhwerin, ki nam vzame sapo. Prečudovit je. Zagotovo se je po njegovi predlogi zgledoval znameniti Walt Disney, ko je narisal gradove svojim princeskam in kraljicam. Pospešeno ga obnavljajo, v njem bo, ko bo dokončno obnovljen, sedež deželne vlade. Grajski park spominja na Versailles, v bližini je пристanišče za turistične ladjice, ki vozijo po jezeru Schwerin. Schwerin ima častljivo zgodovino, saj je bilo nekoč rezidenca vojvode Mecklenburškega. Hkrati je zgodovina tudi malce žalostna. Mesto je bilo ustanovljeno pred davnimi stoletji, a prav nobeno ni tako zelo »teplo« mesta kot zadnje, dvajseto stoletje. Po uničenju med drugo svetovno vojno je sledilo obdobje nadvlade Sovjetskega škornja, ki je pod etiketo demokratičnosti (vsaj tako bi nevednež lahko mislil ob nazivu Nemška demokratična republika) skrbel, da so bili prebivalci med seboj enaki. Kljub revščini tistega časa, ko je bil življenjski uspeh nakup »Trabija«, in sivi arhitekturni zapuščini, pa si je mesto v zadnjih desetletjih opomoglo, obnova je skoraj končana, ulice pa polne domačinov, ki posedajo po vrtovih in terasah lokalov in srebajo kavo.

Za obisk mesta je dovolj lepo popoldne, zato se še pred mrakom odpravimo po regionalnih cestah proti domu Detlefa in Sabine. Naslednji dan pa, ker se vse lepo enkrat konča, poženemo Jumba proti jugu.

Če se na sever Nemčije odpravite med prvomajskimi prazniki, ko je število prostih dni omejeno, bo obisk obal Nord- in Ost-Seeja popolnoma dovolj. Če pa ste ta del Nemčije izbrali kot dopustniško destinacijo in imate več časa, predlagamo še obisk jezerske pokrajine Müritz in otokov Sylt in Rügen, morda celo Berlina.

GPS Koordinate:

Wolfsburg

Campingplatz am Allersee

N 52°25'54.88" (N 52.431911°)
E 10°48'46.03" (E 10.812786°)

Od Znamenitosti oddaljen približno 15 minut hoda.

100 parcel in 15 parkirnih mest za avtodome

Lüneburg

PZA

N 53°14'43.62" (N 53.245449°)
E 10°23'50.00" (E 10.397221°)

Do središča mesta 10 minut hoje.

Približno 50 oskrbovanih parkirnih mest.

Cuxhaven

PZA

N 53°53'25.15" (N 53.890319°)
E 8°40'37.53" (E 8.677092°)

Do morja slabih 100 metrov, do mesteca 10 minut s kolesom.

Preko 100 parkirnih mest.

Boltenhagen

PZA (kamp)

N 53°58'59.60" (N 53.983223°)
E 11°12'38.89" (E 11.210804°)

Do morja približno 200 metrov.

Prostora za več kot 100 vozil. Vsa so parkirana na travi.

Vetrni mlin Klütz

N 53°58'14.12 (N 53.970588°)

E 11° 9'43.58" (E 11.162105°)

V obnovljenem mlinu domuje odlična restavracija.

Schwerin

N 53°37'32.73" (N 53.625758°)

E 11°24'49.85" (E 11.413847°)

Parkirišče blizu gradu Schwerin in središča mesta. Plačljivo.